

NOČNÍ VYTÍ

Vysoko ve skalách se rozlehlo děsuplné psí vytí, ale nikdo ho neslyšel. Noční nebe bylo zatažené, vrcholky hor se ztrácely v temných mracích. Na kratičký okamžik se mračná peřina roztrhla a vykoukl měsíc. V jeho bledém světle se jako ryzí stříbro zaleskly vlhké kameny a sukovité kmeny stromů. Vypadaly jako začarované.

Mezi dvěma strmými skalami připomínajícími hroty královské koruny se krčilo zvíře s huňatou srstí. Když na ně dopadlo měsíční světlo, trhlo sebou a rychle se snažilo schovat do stínu. Jakmile měsíc zmizel za mraky, pomalu vystrčilo hlavu a otevřelo tlamu.

Chvíli předtím, než pes zavyl podruhé, vytrhl se v nedaleké chatě ze spánku Dominik. Několik vteřin jen ležel, zíral do tmy a poslouchal svůj sípavý dech. Musel se vzpamatovat z hrůzostrašného snu, který se mu zdál, a znovu si ho v hlavě promítl.

Viděl se, jak se drží příkré skály. Neměl lano ani jinou horolezeckou pomůcku a byl sám. Špičkami chodidel balancoval na malinkatém výstupku a ruce zatínal do trhlin s ostrými okraji. Pod ním se rozevírala propast tak hluboká, že nedohlédl na její dno. Vrcholek skály mizel vysoko v oblacích. Stěna byla hladká jako zrcadlo a nedalo se po ní lézt dolů ani nahoru. Dominik co chvíli zavolal o pomoc, přestože tušil, že ho nikdo neuslyší. Skalní výstupek se mu začal pod nohama drolit a zmenšovat se jako rampouch na slunci. Také trhliny, ve kterých měl zaklesnuté prsty, se rozestupovaly a odhalovaly černou prázdnotu.

Chlapci stékal po zádech pot. Nad sebou zaslechl rachot, jako když se valí kameny. Zvedl hlavu a zachvátila ho hrůza. Shora se na něj řítily kulaté bochníky sýra, veliké jako kolo nákladního vozu. Přibývaly další a další, padaly dolů a bylo jen otázkou několika vteřin, než ho srazí do hlubin. Nadechl se a chtěl zakřičet, ale nevydal ze sebe ani hlásku. Naštěstí se přesně v tu chvíli probudil. Ležel na zádech v cizí, tvrdé posteli a vnímal, jak se mu zvolna zklidňuje dech. Na palandě nad ním se převálil na druhý bok jeho kamarád Erik. Postel tak zavržala, až dostal Dominik strach, že se rozklíží a zhrouťí na něj. „Taková kravina,“ zamumlal a položil si ruce na břicho. Měl pocit, jako by bylo plné kamení. Hrdlo měl vyprahlé a jazyk drsný a suchý jako list pijáku. Za to mohl ten sýr. Majitelka chaty, které se říkalo teta Rézi, odkrojila k večeři z velikého bochníku sýra několik tlustých plátků, obložila jimi krajíce chleba a ty pak zapekla ve zděné

peci. Protože Dominikovi na dlouhém výletě pořádně vyhládlo, spořádal hned tři, čímž trumfnul i Erika, který snědl jen dva.

Trest za takovou nenasytlost přišel až v noci. Sýr měl na svědomí nejen chlapcův strašidelný sen, ale i silnou bolest břicha. Dominik vystrčil nohy z postele a rozhodl se, že se zajde napít vody. Měl na sobě svoje oblíbené parádní pyžamo, které si neváhal vzít i do hor. Rozsvítil kapesní svítilnu a na popraskanou prkennou podlahu dopadl kruh světla.

Po špičkách, aby neprobudil Erika a Tinu s Patti, které spaly na sousední palandě, vyklouzl z malé ložnice. Tápal jídelnou, ukopl si palec o židli, zaklel a konečně našel dveře ven. Když odsouval závoru, neochotně zaskřípala.

Do tváře ho šlehl ledový vzduch. Jen o pár kroků dál pleskala do vydlabaného kmene stromu voda. Prýštila z blízkého pramene.

Zem byla studená a rozmoklá deštěm. Dominik kladl nohu před nohu a toužebně si přál, aby byl co nejrychleji zase zpátky v chatě a ve své posteli.

Vtom zaslechl vytí. Začínalo v hlubokých tónech a stoupalo výš a výš, pronikalo do morku kostí, až chlapci běhal mráz po zádech. Ztuhl a zadržel dech. Vytí utichlo a vzápětí začalo nanovo. Tentokrát přešlo do úpěnlivého křiku.

Vlci! napadlo okamžitě Dominika. Copak se nepovídá, že se vrátili do hor? Prý útočí i na lidi, když nemají co žrát... Stál tam ve tmě úplně bezbranný jako snadná kořist.

Kousek od něj zakřupaly kameny. Znovu se ho zmocnila hrůza. Takže vlci jsou už blízko, jen se na něj vrhnout. Určitě to nahoře vyl vůdce smečky a dával ostatním povel k útoku. Konečně narazili na něco k snědku.

Dominik trhl baterkou a namířil ji do míst, odkud se ozvalo křupání.

V nažloutlém světle se cosi pohnulo. A najednou se všechno seběhlo hrozně rychle. Dominik si příliš pozdě všiml, že se k němu obloukem plíží zavalitý tvor. Nocí

zazněl chropot. Chlapce praštil do nosu odporivý puch, připomínající zkažené maso, zatuchlou trávu, smrduté bahno i kravský hnůj dohromady, a sevřelo se mu hrdlo. Instinktivně máchl baterkou proti útočníkovi, ale minul ho. Tvor byl rychlejší a tvrdě udeřil Dominika do předloktí. Chlapce ochromila prudká bolest a svítilna mu vypadla z ledových prstů. Než se mohl dát na útěk, dostal do zad další ránu a klopýtl dopředu. Natáhl ruce, aby se něčeho zachytil, ale hmátl do prázdna, ztratil rovnováhu a svalil se břichem do mokré trávy.

Zvíře k němu okamžitě přiskočilo a přitlačilo ho k zemi. Dominik cítil na uchu vlhký smrdutý dech a slyšel výhrůžné zlobné vrčení.

Baterka ležela na dosah, jenže když po ní chtěl hmátnout, tvor ji s vzteklým zafrknutím odkopl. Kužel světla teď mířil na chatu a Dominika opět pohltila tma.

Potřetí se hornatou krajinou rozlehlo dlouhé vyťí. Tentokrát znělo tázavě.

Těžké tlapy dál tiskly chlapci hrudník a on lapal po dechu v obavách, že se udusí.

Tlak trochu povolil, jak se zvíře narovnal a znovu táhle zavylo. Najednou však ztichlo, jako když utne, naposledy Dominika koplo do boku a pak vyrazilo k lesu. Dusot běžících tlap brzy zanikl ve tmě.

Chlapec cítil v ústech hořkou chuť hlíny. Ležel bez hnutí na břicho a lačně nasával vzduch do plic. Teprve teď se roztřásl po celém těle. Hlasitě jekal zuby. Cítil se nesmírně vyčerpaný, jako by uběhl maraton. Namáhavě vstal a strnule zíral do tmy. Připadala mu jako divá bes-

tie, která jen číhá na vhodný okamžik, aby se na něj vrhla.

Z temnoty zasvítil pár očí. Byly obrovské, jako by patřily nějaké obludě. Dominik otevřel pusu, ale žádný zvuk z ní nevyšel.